

Zabavljaju se na ringišpilu
odrasli ljudi uzrast bez štida.
M. Cvefajeva

Nismo još sedi, ali
za ringišpil dosta smo stari.

Zašto nas magnetski privlači ringišpil
da u njega sedamo
pokušavajući
da ponovimo sopstveno delinijstvo
na drvenim konjima?

Ah, okreći, okreći, okreći, okreći, veselo!
drveni moj, šareni, raspevani!...

Svaki krug na ringišpilu,
to je podmladići se
za godinu!

Prstenovi godina
polako se svode na ništa.

Isto je sa brezom,
krug za krugom, sloj za slojem
deru slojeve breze.

Ringišpil —
to je suprotno vreme.
S desna na levo: okreće se zemlja,
s leva na desno ringišpil.

Evo spajaju se
u jedan neprekidan prsten
ljudi, crkve, breze i tvoje lice.
Sa svakim krugom,
sa svakim krugom manje mi je godina —
dvadeset pet, dvadeset jedna, osamnaest,
trinaest...

Kao beli kamenčić,
pod jezikom skrivam tvoje ime —
najlepše ime ruskih žena!
Ti se bojiš ringišpila,
vrtoglavice.
Sačekaj me ovde, u sadašnjem vremenu.
Ah, okreći!...

Nikad u životu nisam imao bicikl,
čak ni tricikl,
ali sam imao ringišpil!

... osam mi je godina i već radim
ringišpildžija sam,
verem se
pod ringišpilsku zaparnu kupu od prtenog platna,
gde na sve četiri strane sveta,
kao kompas,
krst — unakrst se crne
četiri brvna.
Uglačani su našim dlanovima.
Zajedno s drugima,
okretao sam ringišpilsku osovinu,
osećao sam se kao bog od kog
zavisi sudbina svih koji žele
da se provozaju ringišpilom,
a uveče
isprobavao sam to isto, što i dečaci
terajući u noćnu ipašu konje.
Ringišpil se pretvarao u Bežin lug.

A poručnik je stajao,
poručnik slep,
i, kao nežna devojka njegovu ruku,
držao je tanki štapić,
nikako nije mogao
da shvati poručnik
na koju se stranu
ringišpil okreće...

Ah, okreći, okreći, okreći — ponesi!
S moje glave crvene zavoje odmotavaj...

Radio sam na ringišpilu,
maštao sam da kupim pravi
obavezno sa zvončetom — bicikl.
I do tada smejao se
u meni crni dečak
i vragolasto mi pokazivao jezik,
razumem
nema nikakvog Pegaza,
što sam pritiskujući
objumljivao nogama
drvene bokove
ringišpilskog konja...

Karavele. Kapetani.
Države, Gradovi.

pjotr vegin

RINGIŠPIL

U maminj baštici vije se hmelj.
Noćima osećam
kako sedi glava.
Sve je to tvoja podvala, Ringišpilu!

Veoma volim život.

Volim zemlju
zato što strpljivo snosi sve naše
kaprice, čudotvorstva, grehe, bezakonja,
zbog kojih su mnogi od nas davno
trdebali da odbace drvene konje.
Ali mi produžavamo da se vozimo,
okrećemo se,

kao cifre na telefonskom disku.

Koga da pozovem?
Zvao sam mnoge devojke
i govorio im mnogo lepih reči,
majku sam zvao iz novogodišnjeg čarobnog
[Praga,

celu noć sam čitao stihove na telefon
svom drugu,
kome baš nije odgovaralo što zovem, ali
nikada još
u poslednjih 37 godina
nikada, nikada, nikada nikome nije odgovorio
telefon broj 2-35-79:
Majakovski

Odišta se pojavljuje pred očima
kao strašno predskazanje
lagani — lagani
uzvišeni —
kao ženski plač —
Ringišpil smrti.

Nisam video ništa strašnije,
kada je na zaokretu,
umesto obojenih konja,
grob za grobom plovio.

Kakva jeziva vrteća jabuka!...
Evo ih svi: čak je strašno po imenima, svi koje
[ne možeš

pozvati, ni dozvati, ni doviknuti,
Svi!

A pri svetlosti
zvezde koja pada

spazio sam

slično gigantskim
šestoprezima
spajaju se, pomažući uzajamnom okretanju,
Ringišpil Smrti i Ringišpil Života.
Kao prsti verenika
ulazili su jedan u drugog zupci,
nisam mogao da shvatim: ko koga
vrti.

Do mesta kontakta ringišpila
bilo je još daleko,
sedeci na svom konjiću, pomislio sam:
ako nekad zažele
da postave
spomenik Delinijstvu,
neka to bude u najzelenijem lugu na svetu,
neka ga postave šareno i vrtećeg kao suknja:
Ring — gi — špil!

Okreći, okreći, okreći — svakidašnjice — praznici
Mi — jahaći na putu, slova u azbuci...

1967.

Prevod s ruskog:
Olivera PETROVIĆ